

Presentació

Si les primeres Jornades sobre Traducció i Literatura que va organitzar la Càtedra Jordi Arbonès, per l'octubre de 2004, van ser dedicades a la figura del traductor, «Traduir de lluny: el llegat de Jordi Arbonès», les segones, «Traduir contra el franquisme: Maria Aurèlia Capmany i Manuel de Pedrolo», celebrades el 18 i 19 d'octubre de 2006, van centrar-se en l'estudi de l'obra de traducció d'aquests dos correligionaris d'Arbonès, de vides paral·leles (nascuts el 1918, Pedrolo va morir el 1990 i Capmany el 1991) i en bona part entrecruades. Amb Pedrolo, Arbonès va mantenir-hi una bona amistat literària, a més de consagrar-li l'assaig *Pedrolo contra els límits* (1980). De Capmany, n'admirava, entre altres aspectes, la capacitat de treball i la voluntat de servei, qualitats que, al capdavall, tots tres compartien. Més enllà de les connexions personals, Capmany i Pedrolo van lliurar-se a la traducció tan bon punt les circumstàncies polítiques ho van fer possible, tot deixant una empremta dels seus interessos literaris. Això va permetre llegir per primera vegada en català un grapat d'autors considerats clàssics i força novetats cridaneres. Algunes de les aportacions d'aquests escriptors-traductors van examinar-se en les II Jornades sobre Traducció i Literatura, i ara, en aquest dossier, oferim una reelaboració de les contribucions que hi van ser presentades.

Pilar Godayol assaja d'establir els vincles entre feminisme i traducció en l'obra pròpia i traduïda de Maria Aurèlia Capmany, uns vincles tan laxos com vigorosos. Carme Arenas analitza la tasca de Capmany com a introductora de la narrativa italiana contemporània, amb obres de factura més o menys realista i tarannà compromès que aleshores feien forrolla. Carles Biosca se centra en alguns aspectes estilístics de les sis traduccions de Georges Simenon (l'autor més traduït per Capmany), publicades a La Cua de Palla, la cèlebre col·lecció comandada per Pedrolo. De Manuel de Pedrolo, Francesc Parcerisas n'avalua l'aproximació a la narrativa nord-americana contemporània, una veritable flaca que va mirar de fer avinent al públic català. Joan Fontcuberta es fixa en la seva labor com a director de La Cua de Palla i la importació de novel·la policíaca: una tradició que havia passat de llarg en la nostra llengua. Alba Pijuan presenta un estudi comparatiu del mecanoscrit de Pedrolo i la versió corregida per l'editorial de *Llum d'agost* de William Faulkner, que aporta resultats sorprenents sobre el model de llengua pedrolià. Finalment, Ricard Ripoll explora les relacions entre el traductor i els *Cants de Maldoror* de Lautréamont: una nova reescriptura fruit de l'estupefacció i la meravella.